

[Energiministeren]

Et forbud mod elvarme bør hvile på konkrete lokale vurderinger. Dem er kommunalbestyrelserne bedst til at foretage som led i den kommunale varmeplanlægning. Jeg går ud fra, at kommunerne varetager de samfundsmæssige hensyn, der ligger til grund for varmeplanlægningen, fuldt ud tilfredsstillende også på dette punkt.

Et flertal her i Folketinget har i forbindelse med det energipolitiske udvalgs beretning over beslutningsforslaget om ændring af varmemeforsyningsloven pålagt mig at fremsætte et forslag vedrørende elvarme i begyndelsen af næste folketingssamling. Forslaget skal indeholde en ordning, hvorefter elvarme kun tillades i områder, hvor det er klargjort, at der ikke er grundlag for kollektiv varmemeforsyning, medmindre særlige samfundsmæssige forhold taler imod.

Jeg beklager meget, at man træffer en så vidtgående beslutning, som vil være en alvorlig belastning for mange, der ønsker at etablere elvarme, som vil ramme tilfældigt, og som vil blive meget, meget vanskelig at administrere. Men det er da klart, at vi må registrere de holdninger, som Folketinget tilkendegiver.

Jeg vil i forbindelse med det arbejde, som nu forestår, lægge vægt på, at konsekvenserne af en sådan ordning både for samfundet og for forbrugerne belyses grundigt. Jeg håber, at det dermed vil være muligt at tilvejebringe en ordning, der inden for rammerne af de overordnede samfundsmæssige hensyn sikrer, at også lokale forhold og lokale vurderinger inddrages. Det er efter min opfattelse vigtigt, at kompetencen i disse spørgsmål inden for de overordnede rammer og hensyn så vidt muligt bevares i kommunalbestyrelserne.

Jeg håber, at det vil vise sig, at vi, når et bedre beslutningsgrundlag foreligger, kan nå frem til en ordning, der tager hensyn til de indvendinger, som regeringspartierne har fremført mod et generelt statsligt forbud mod elvarme, og kan altså ikke give regeringens tilslutning til det foreliggende beslutningsforslag nr. B 103.

Riishøj (SF):

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at ministerens meget liberale opfattelse på energiområdet, men altså ikke hvad angår de

kommunale budgetter, altså ikke har hold i virkeligheden.

Der eksisterer ikke et frit marked, og der kan ikke eksistere et frit marked inden for en sektor, der i den grad er præget af monopoler og konkurrence mellem ganske få udbydere. Det er spørgsmålet om, hvilke af disse organisationer der er stærkest, det er spørgsmålet om, hvem der kan lobby'e bedst over for ministeren og ministeriet.

Jeg vil også understrege, at energiministeren selv og tidligere energiministre jo før har grebet ind i det frie brændselsvalg. Da vi indførte lov om ilandføring af naturgassen, måtte man naturligvis indføre en lovgivning vedrørende afgrænsningen af naturgasområderne. Den nuværende energiminister har også været med til at indføre begrænsninger på anvendelsen af kul i vore fjernvarmeværker ved dekretter og direkte indgreb, og dette er en logisk videreførelse, medmindre man ønsker, at elforbruget skal stige meget drastisk – med de konsekvenser for miljøet og for anlægsinvesteringer, som jeg nævnte før.

Jeg vil endnu en gang understrege, at ministeren på et tidspunkt – og det tror jeg alle inden for sektoren ved – kommer til at tage hul på spørgsmålet om tariffjerne og spørgsmålet om energiafgiftsrefusion. Man får naturligvis ikke de besparelser igennem på morgenmøder med erhvervsledere, når energiafgiftsrefusionen betyder, at erhvervslivet automatisk uden videre får det fulde prisfald på energiområdet. Det er spørgsmålet om 40–50 pct., man i erhvervslivet har fået ved fald i energipriserne; det kan ikke logisk set medføre, at man får en rationel udnyttelse. Når tariffjerne på elområdet faktisk oven i købet giver kvantumsrabatter, stimulerer det naturligvis til yderligere forbrug. Jeg har da også bemærket, at Niels O. Gram – og jeg har også hørt andre – faktisk ved, at de tider er forbi, hvor et samfund kan tåle, at man lader elforbruget stige og har tarifysystemer og afgiftssystemer, der faktisk animerer til ekstraforbrug.

Til gengæld ligger de ting, der er nævnt i Børsens Nyhedsmagasin, også i vores tanker og også i vores forslag: de penge, der kommer ind, skal naturligvis anvendes inden for sektoren. Vi skal ikke tabe arbejdspladser, men vi skal sikre os, at den stigning, der måtte komme i industriforbruget og industriens produktion, sker uden ekstra ressource-